

از کتابهای نوشته شده:

چهاردهمقاله در ادبیات، اجتماع، فلسفه و اقتصاد محمد علی همایون کاتوزیان
زندگی در دنیا متن بعلی ریکور / بابک احمدی
فلینی از نگاه فلینی مصاحبه گر جوانی گراتسین / فرهاد غبرایی
بانوی جمهورها کیمی خوشدل
عبدالبغض کیمی خوشدل
حمسه درخت گلستانو محمد بیباش
ذخیره بر زفافه الطاس محمد بیباش
قصیده لبخند چاک چاک شمس لنگرودی
همه آن سالها احمد رضا احمدی
بیکوان سبز میر جلال الدین کرازی
دیوان میرزا محمد باقر حسینی میر جلال الدین کرازی
رباعیات خیام میر جلال الدین کرازی
سه رساله درباره حافظه پرهان کریستف بورگل / کورش صفوی
غزلهای سعدی میر جلال الدین کرازی
گفریدهای از سرودهای شیخ الرئیس فاجوار میر جلال الدین کرازی
کل رنجهای کهن (مجموعه مقالات درباره شاهنامه) جلال خالقی مطلق
میخانه آرزو غالب دهلوی / دکتر محمد حسن حائری
درخوار صبح خاقانی شروانی / میر جلال الدین کرازی
هازهای راز (درباره شاهنامه) میر جلال الدین کرازی
پهلو خسرو پیترو چیاتی / میر جلال الدین کرازی
رویا، حمسه، استعوره میر جلال الدین کرازی
متون عرفانی فارسی دکتر محمد حسن حائری
سبک هندی و کلیم کاشانی شمس لنگرودی
سدۀ میلاد میرزا ذهنه عشقی سید هادی حائری
درآمدی براندیشه و هنر فردوسی دکتر سعید حمیدیان
باتکاه فردوسی باقر پرهام
بدایع الافکار فی صنایع الاشعار واعظ کاشانی سبز واری / جلال الدین کرازی
پیش درآمدی بر فطریه ادبی نری ایگلتون / عباس مخبر
شعر و اندیشه داریوش آشوری

رضا براهمنی خطاب به پروانه‌ها را، که گزینه‌ای است از شعرهای ۶۹ تا اوایل ۳۷۲ او، مهم‌ترین مجموعه شعر خود می‌داند. حرکت از شعر نک ورنی به سوی اوزان مرکب و ترکیبی و شعر چند صدایی، رهایی تدریجی از استبداد نحوی زبان و حرکت به سوی آفریدن همه ارکان زبان در یک شعر - با نتی که نه عروض کلاسیک و نیمایی، بلکه ذهن خواننده باید برای شعر پیدا کند. آزاد کردن شعر از قید تصویر، مفهوم، احساس و وزن خارج از ساختار شعر و ارجاع ناپذیر کردن شعر به اجزای بیرون از شعر، به صورتی که شعر موضوع اصلی خود، یعنی زبان و زیانیت خود را، برخ بکشد، از ویژگیهای اساسی تعداد زیادی از شعرهای این کتاب است.

در مقاله نظری ضمیمه کتاب، چرا من دیگر شاعر نیایی نیستم، براهمنی ضمن پرشمردن تضادهای حاکم بر نظریه پردازی تیما و شاملو و شعرهای اینان، در برابر نظریه و شعرهای آنان و آرای شاعران دیگر و شعرهایشان، نظریه جدیدی را مطرح می‌کند که به ذمم او، شعر فارسی با نکیه بر آن، می‌نواند خود را از بن بست شعر کهن و شعر نیمایی و شعر سبید نجات دهد. شاید این نظریه بحث انگیز ترین حرف براهمنی در شعر فارسی باشد.

